

■ **Velký knižní čtvrtek přinese i letos dvanáct očekávaných knižních novinek a navíc setkání autorů se čtenáři.** Ve čtvrtek 16. října vyjdou nové knihy Jiřího Hájíčka, Jo Nesbøho, Josefa Formánka nebo Kate Atkinsonové. Nakladatelé připravili i řadu besed a autogramiád. Například v 15.30 bude v Paláci knih Luxor na Václavském náměstí v Praze podepisovat svou knihu *Moje pařížská revoluce* režisérka Andrea Sedláčková. ■ **Studio Hrdinů ve Veletržním paláci v Praze uvedlo v premiéře projekt Pustina ze sbírek básníka Pavla Zajíčka.** Texty z počátku osmdesátých let jsou dobovým odrazem básníkovy vidění světa a otiskem ryzí tvorby. V textu inscenace režiséra Miroslava Bambuška je použit i spis Státní bezpečnosti vedený proti DG 307 a Pavlu Zajíčkovi. Rolí se zhostili Miloslav Mejzlík, Halka Třešňáková, Jiří Maryško a Pavel Zajíček, živě hrají DG 307. Nejbližší reprízy jsou na programu 5., 19., a 29. listopadu. ■ **Hardrocková legenda AC/DC vydá na konci listopadu nové album *Rock Or Bust*.** Jde o první studiovou nahrávku po

Foto: Albert Prod

šestileté pauze. Album jedenácti nových skladeb bude prvním ve čtyřicetileté historii skupiny, na kterém se ze zdravotních důvodů nepodílel kytarista a zakládající člen Malcolm Young. ■ **Nový česko-německý nízkorozpočtový film *Schmitke* bude soutěžit na prestižním filmovém festivalu v Jižní Koreji.** Snímek režiséra Štěpána Altrichtera je mysteriózní detektivkou ve stylu Kafkova Zámku, odehrávající se na vrcholcích Krušných hor. Roli Schmitkeho ztvárnil zkušený německý herec Peter Kurth, z českých herců se ve filmu objevují Jakub Žáček nebo Helena Dvořáková. ■ **Adventní album *Andělové jsou zpívali* vydala skupina Michal Hromek Consort.** Nahrávka zaměřená na interpretaci adventních a vánočních skladeb z Čech, Moravy, Anglie a Francie se pohybuje na pomezí komorní hudby a folku. Oproti předchozím albům skupiny kytarista Michala Hromka, flétnisty Jakuba Klára a perkusisty Daniela Mikoláška výrazně převažují zpívané skladby nad instrumentálními. Novou desku vydává 100PROmotion.

■ (miš)

Člověk fotí člověka

Markétu Luskačovou (1944) zná divák zejména díky jejím fotografiím dětí. Jsou mimořádně podařené: žádný prvoplánový „emotional blackmail“, ale tiché porozumění podtržené citem pro humor. Vhled i pokora. Důvěra před objektivem, přirozený zájem za kamerou. Portréty autorky, které se vyojily kolem její aktuální retrospektivy v pražské **Leica Gallery** (trvá do 2. listopadu), mluví stejnou řečí – jiskra v oku, lehký úsměv na rtech, krásná tvář. Luskačová je prostě vyrovnaná a spokojená, srozuměná se svými možnostmi i mezemi. Jako člověk i jako fotografka. V současném světě výjimka mimo všechna pravidla.

Pražská přehlídka zahrnuje poslední půlstoletí. Odtud zpravodajský název *Fotografie 1964–2014*. Tři galerijní sály sice nenabízejí bůhvjaký prostor, snímků tu visí pár desítek, ale skládají dohromady jasný příběh. Luskačová fotografuje v humanistické tradici. V roce 1975 odešla z Československa, v druhé polovině sedmdesátých let pracovala pro slavnou agenturu Magnum Photos. Zaučil jí prý Josef Koudelka. Jmenovatele má jejich dílo společného, ale čitatelem je různý. Koudelka je výrazově

Foto © Markéta Luskáčová

Markéta Luskáčová: *O dětech, Londýn, 1986*

naléhavější, místy metafyzický, místy existenciální. Luskačová se dívá na svět jemnějším rastroem, její pohled je měkčí, lyričtější, chápavější, v úběžníku má harmonii, věří na mezilidskou soudržnost. A nezáleží, jestli fotí divadlo v Praze, zapadlou vesnici na Slovensku, tržnice v Londýně, masopustní veselí na českém venkově nebo náboženskou pouť v Polsku.

Fotografie Markéty Luskáčové mají často ještě jednu kvalitu, a to

výše jmenovaný humor. I tady platí pravidlo o výsledné harmonii: autorka se nevysmívá, nektrizuje, nepovyšuje se na objekt před kamerou. Ukazuje druhé tak, jak by chtěla vidět na jejich místě sebe. To vyžaduje silné sociální citění a odvahu. Vlastnosti, které se z příslovečné „české náтуры“ vytratily dávno bůhvíkam. Díky za tu připomínku.

■ **Radim Kopáč**

výtvarný a literární kritik

Takový je život

Málokdy se stává, aby album sestavené z písní o zásadních věcech života nepůsobilo pateticky, ale spíš lákalo k opakovanému poslechu, který odhalí hudební i textové obrazy předtím nepovšimnuté. Nejnovější album **Jiřího Pavlice a Hradišťanu Vteřiny křehké** (Indies Scope) je v broušeném drahokamem a zároveň onou „vodou čistou“, připomíná, že každý okamžik v životě má velkou cenu, protože prchavost a pomíjivost k jeho běhu neodmyslitelně patří.

Pavlica zhudebnil patnáct textů, a jako by i výběrem jejich autorů zdůraznil pestrost našeho žití. Vrací se ke svým oblíbeným básníkům (Jan Skácel), oslovil současné stálice (František Novotný, Michal Stránský), dokonce zařadil i anglickou verzi textu Alžběty Šachové *Second of Temptation* (Vteřiny pokušení) s přiznanou cohenovskou hudební citací na začátku. *Téma*? Láska, ovšem, a v mnoha podobách: od zhudebněného Šalamounova vyznání v *Písni písní* po odlehčenou *Lítáte* v tom na text

Dušana Vančury („Každou chvíli přejeme si štěstí, lásku, zdraví, / jenže z přemíry lásky člověk ochu-

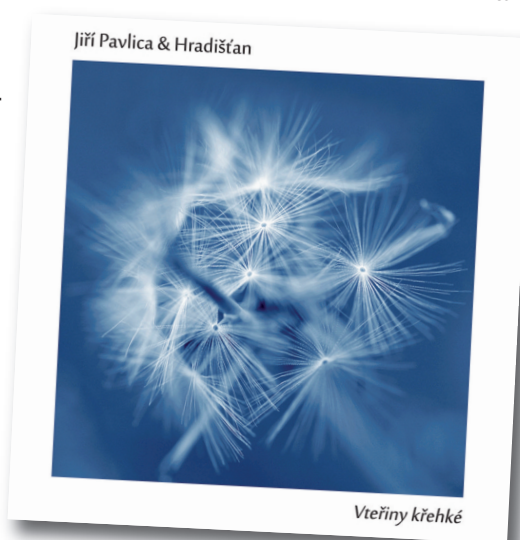
ca vyslovuje naději: „Každý má tu svou vteřinu a na každého z nás snad na druhém břehu čekají ti, kteří odešli před ním.“ Primáš

Hradišťanu ovšem připomíná i strážného anděla. Člověk se neubrání srovnání s písní Jarka Nohavici, Pavlicův dialog ale není tak rvavý, tak urputný, je ztišenější, zpěvák se vrací zpátky do bezpečí dětství, protože teď v dospělosti je mu úzko nejen ze sebe, ale bojí se i o svého anděla, kterému přiděluje tolik práce...

Jiří Pavlica všechny texty zhudebnil v čisté baladické a srozumitelné lince, charakteristický zvuk Hradišťanu obohatil o další nástroje (hoboj, anglický roh, flétna nai, kytary), sólový zpěv primáše a Alice Holubové doplňují hosté (Kristýna Daňhelová, Vendula Pančochová, Kolib)

a samozřejmě lahodné hlasy všech členů Hradišťanu. Až se vám bude zdát, že v jednom okamžiku, v jedné vteřině se váš život zlomil, pusťte si tuhle nahrávku.

■ **Alena Sojková**

ráví“). Narození, smrt, váhání – a jistota. Ji autor nehledá, ta prostě existuje – především v dětech, ve společně prožitém životě v páru... Pak se ani smrti nemusíme bát. V jedné z nejpokornějších a nejintimnějších balad alba *Tak tady byl* (text Michal Stránský) Pavli-